LEDER: DE TEOLOGISKE PROBLEMSTILLINGENE I TROSOPPLÆRINGEN

Det var i 2003 at Stortinget vedtok reform av trosopplæringen i Den norske kirke. Gradvis har de statlige bevilgningene til reformarbeidet økt, flere og flere menigheter har blitt tilført ressurser til en sterkere og fornyet satsing på trosopplæring. I Prismet har vi ved en rekke anledninger tatt opp problemstillinger i tilknytning til reformen. Vi har understreket viktigheten av at en slik reform ledsages av forskning og faglig refleksjon, og vi har sett det som vår oppgave å være en kanal og et redskap i så henseende.

Trosopplæringsreformen har hatt som målsetning å hente lærdom nedenfra, utforske og utprøve ulike modeller og praksiser for en ny trosopplæring. Mye spennende har skjedd og Den norske kirke har kommet langt i sitt arbeid. De siste årene har det også vært stor forskningsaktivitet knyttet til kirkelige læringspraksiser. I desember disputerer to PhD-kandidater som har arbeidet med hvordan læring skjer i kirken, Elisabeth Tveito Johnsen ved Det teologiske fakultet og Ingrid Christine

Reite ved Det teologiske menighetsfakultet. Prismet gratulerer!

Men hva mener vi med “livsmestring” og “livstolkning”, de tilgrunnliggende parametrene for reformarbeidet som i dag fremholdes som selvsagte honnørord? Går vi videre fra de mer læringsprosessuelle interesser, møter vi her teologiske spørsmål. Handler trosopplæring om å mestre og tolke livet, ja, da reises på den ene side spørsmålet ved hva det innebærer “å mestre” og “å tolke”, og på den annen side reises spørsmålet om hvordan vi opplever, erfarer og forstår det liv vi lever. Kirke- og teologihistorie kjennetegnes nettopp av kamp og ulike syn i slike spørsmål. Dagens teologiske forskning i Norge er preget av en svakere kirkelig interesse og forankring enn på lenge. Det er beklagelig. Ikke fordi kamp og spenninger er noe mål i seg selv, men fordi trosopplæring vel handler om noe livsviktig – gir et bud på både hva Gud og menneske er, gir et bud på virkeligheten?

Det er grunn til å etterlyse også de teologiske problemstillingene i trosopplæringen. Samtidig er det nok klokt å ikke gjøre dogmatikkens

ulike loci til utgangspunkt i så måte. Snarere gjør man klokt i å lære av reformarbeidets tilnærming og stille spørsmålet nedenfra: De mange ulike praksisformer som nå lever i trosopplæringsarbeidet, hvilken teologi er de uttrykk for? Hva sier de om hva frelsen er, om hva synden er, om forsoning, om kirke? Praksisformer gir nettopp, implisitt eller eksplisitt, et bud på hva vi kan si om Gud og

menneske, et bud på virkeligheten. Å artikulere disse bud, og bringe de i samtale med den kirkelige og teologiske tradisjon, er en oppgave som nå bør gis prioritet parallelt, og ikke minst i samspill med og i forlengelsen av, det vi nå kan om læring i kirken. Vi håper å kunne være redskap og kanal også i møte med den oppgaven!

Roger Jensen
fungerende redaktør